

„Fruen skulde vel ikke have set noget til Børnene?“

„Nej, — de er vel i Haven.“

„Nej, der er de ikke. Og vi kan ikke finde dem nogetsted.“

„Søg blot efter dem, og lad dem holde sig rolige inde i deres Kammer . . . Forstyr os ikke oftere!“

„Hvad er Klokken, Betty?“ spurgte Emanuel, da hun var kommen tilbage.

„Den er snart fire. Der er endnu tre Timer, til Mødet begynder. Forresten, Emanuel, . . . jeg vil helst sige dig det, for at du ikke skal mistyde det, . . . jeg tager alligevel ikke med til Mødet. Jeg tør ikke. Jeg er bange for, at det skal angribe mig for stærkt. Ogsaa de mange Mennesker — —“

Emanuel klappede tavs hendes Haand.

„Men sig mig . . . jeg har længtes saa meget der-
efter . . . kan du ikke, Emanuel, fortælle mig lidt om,
hvad du idag vil tale om?“

„Hvad Gud indgiver mig. Intet andet.“

Svaret gjorde Betty lidt urolig.

„Men sig mig, Emanuel, . . . troer du dog ikke, det
var rigtigst at tænke lidt paa det i Forvejen . . . maa-
ske ogsaa skrive noget op? Du er jo ikke vant til at
tale i en saa stor og fremmed Forsamling.“

Emanuel saae paa hende med en mildt bebrejdende
Hovedrysten.

„Du gør dig saa mange Bekymringer, Betty. Kun
et er fornødent!“

„Jeg forstaar dig vist ikke rigtig, Emanuel . . .“

„Nej — endnu ikke,“ sagde han og strøg med-
lidende sin Haand ned over hendes Haar og Kind.
„Men siden du ængstes for mig, saa vil jeg fortælle
dig, Betty . . . jeg havde før et yndigt, et trøsterigt
Syn.“

„Et Syn?“

„Ja — et Møde med Mo'er. Det var for lidt siden,
da jeg sad ude i Haven. Min Sjæl var urolig og angst-